

„כלוב של זהב ונפית של חרוא!“

אלי דסה, העולם הזה

התערבתי בעניינים של בעלי. בכלל קרו מיקרים והיו כל מיני דברים יותר מדי עמוקים, שלא כראי לדבר עליהם. זה לא בריא לדבר עליהם, לא בשבילו ולא בשבילי.

רק עם יפהפיות

בשנות ה-60 התחילה המיטרה להטריד אותנו בכל פעם. על כל שור או פריצה היו עושים חיפוש בבית, עוצרים את רחמים והופכים את הארונות. רחמים היה כבר אז חבר טוב של טוביה אושרי. אני נהגתי לומר שטוביה הוא האשה של רחמים, הוא היה לפני הכל. רחמים היה שקט ונחמא אל הכלים, וטוביה היה רכרכן ושחצן.

אני חיה עד היום בפחדים, ואני יודעת מה אני אומרת...

אומרים שרחמים אוהב אותי מאוד עד היום, אז אני לא מאחלת לאף אשה שגבר יאהב אותה ככה.

זה כבר הרבה שנים שהיחסים בינינו אינם טובים. ירעתי שיש לו נשים אחרות. היו לו דירות שכורות, שם גר עם אחרות. אבל לי היה הבית, וכל מה שהיה מעבר לזה לא עניין אותי. לרעתי, לרחמים יש פיצול-אישיות.

בעיקר אהבתי את חייהקיבוץ. הייתי בקיבוץ פלמ"חצובא שליד ירושלים, וחשבתי שאצא עם כל החברה שלי לצבא. אולם מכיוון שהייתי צעירה, לא רצו לגייס אותי יחד איתם, ואני חזרתי לתל-אביב בגיל 17 והציי.

לא היכרתי כמעט איש בעיר. עבדתי במיפעל-סריגה, ושם היכרתי את בעלי. הוא עבר במיפעל סמוך בליטושיהלומים.

יצאנו ביחד שלושה חרשים, עד שהתגייסתי לצבא. רחמים לא רצה שאשאר בצבא, אבל אני משכתי את הזמן ורק אחרי שנה ורבע השתחררתי ונישאתו. לא היה לנו כסף, התחתנו ברכנות ואחר-כך עשינו מסיבה קטנה. אפילו תמונות-חתונה אמיתיות אין לנו.

רחמים לווח כסף מאחי, וקנינו רירה ברמי-מפתח בשכונת-התיקווה, ליד מישפחתו של בעלי. לבעלי יש מיש-פחה תמה ואוהבת. התיירתי מאוד עם חמתי. היא היתה עוזרת לגננת, ואני נהגתי ללכת איתה לגן ולעזור לה גם בבית. עד לידת הילד הראשון המשכתי לעבוד בסריגה, ואחר-כך הפסקתי. רחמים עבר ביהלומים. החברה שלנו היתה מורכבת כולה מהחברים של רחמים, כי לי לא היה אף אחד בעיר. גם למישפחתי לא הייתי קרובה, בגלל

בתי-שבע, אשתו של גומאדי (למעלה עם שומר-ראש ומכשיר-קשר במיסדרון הרבנות) מספרת לאילנה אלון על חייה איתו, מישפחתי, אהובותיו, ומות בנה

בבית היה לו עולם אחד, הוא התגאה להביא חברים, שמח שיש ילדים ובית מתוח ואירח את כולם, ומצד שני היה מתגאה ביפהפיות שלו. היה לו תמיד טעם טוב, הוא יצא רק עם יפהפיות.

כסף לא היה חסר בבית. הוא תמיד זרק כסף. הוא היה קונה הכל. אף פעם לא היה לי פינגקסיקים, הוא נתן לי תמיד כסף מוזמן.

כאשר התחיל לנסוע לחוץ-לארץ לא לקח אותי. הוא מעולם לא הביא מתנות, אפילו לא לילדים, אבל תמיד נתן כסף.

היום אני יודעת שהוא נסע הרבה לחו"ל עם בחורות אחרות. נהגיי-מונית מספרים לי מדי פעם שהם הביאו אותי ואת בעלי לנמל-התעופה בן-גוריון, אבל זו לא אני שנסעתי, רחמים נסע עם נשים אחרות.

גרנו בשכונת-התיקווה כערך עד 1972, ואחר-כך רצינו לעבור משם. רחמים רצה לקנות רירה בשכונת ככלי, והסתבר שבמחיר דירה כבכלי אפשר לקנות את המיגרש כאן בתל-כרוך, ועוד חנות בשוקיהכרמל. אז הוא קנה את המיגרש והחנות.

גרנו בשכירות, עד שבנינו את הבית הזה. הוא בנה את הבית עם ארכיטקט, בלי להתחשב בדרישות שלי. רציתי מיטבח גדול, והוא בנה מיטבח קטנטן. אבל אני מבינה, הראש שלו לא היה

השנים הרבות שביליתי בקיבוץ. אחרי לידתם של שני הילדים הגי רולים השתנו החיים שלנו. התחילו לבוא כל מיני אנשים הביתה.

רחמים היה נעלם לימים מהבית. הוא הפסיק לעבוד ביהלומים, ולאטי-לאט התחילו פרשיות שונות להגיע לעיתונים. היה לו גם יותר כסף.

לא שאלתי אותו לאן הוא הולך, קיבלתי את הדברים כמו שהם. אני ישכתי בבית וגירלתי את הילדים, ולא צות.

תשומת-הלב אל רחמים אהרונז וחברו, טוביה אושרי, וסמוך לכך בא מישפחתי הרצח-הכפול חייה של בתי-שבע אהרונז מלאים דראמות, סבל והתרגשות.

על כוס-קפה תורכי סיפרה לי בתי-שבע:

אני בת למישפחת דנוך, אבל מגיל שמונה לא גדלתי בבית. אמי היתה חולה, ואני ועוד כמה אחים ואחיות נשלחנו לקיבוצים ולמישפחות מאמי צות.

באירוניה, "הם שכחו שמגיל שנתיים הילד גדל עם מישפחתי-הרצח-הכפול, שכו הורשע אביו. אז מה עוד יכולים לגלות לז?"

רחמים היה נעלם

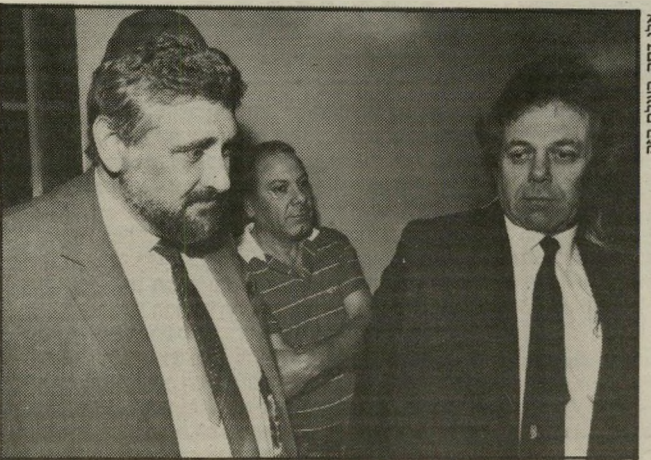
הזוג אהרונז נשוי 25 שנה, ולו חמישה ילדים. הבן הבכור, ברק, נפטר לפני שנתיים ממחלה. רחמים אהרונז נידון למאסר עולם לפני שש שנים, כאשר רצח עמוס אוריון ועוז כהן, יחד עם שותפו וחברו טוביה אושרי. עונשו של אהרונז נקבע ל-26 שנים. אם יזכה בהורדת השליש עבור התנהגות טובה, ייצא גומאדי מהכלא בעוד 14 שנה.

השבוע שתייתי קפה במיטבח של בתי-שבע ושמעתי את סיפור חייה. הבית בתל-כרוך הוא בית גיל. המיטבח קטן והסלון גדול. פסלים המפתיעים באיכותם ממלאים את הרירה. בתי-שבע, שלמרה-פיסול במכון אבני, היא שפיסלה את כולם. גם התמונות שעל הקירות — רובן פרי מיכחולה.

במשך שנים רדפו השמועות על קשרי בעלה עם המאפיה הישראלית את המישפחה, והולידו את רשימת ה-11. אחר-כך החל מישפט בצלאל מירוחי נגד העיתון הארץ. שהסב את

בתי-שבע אהרונז היא אשה נאה מאוד. אפילו בבית-הדין הרבני, נרגשת ובוכיה, קרן יופיה למרחוק. ווקיטוקי משוכלל על ברכיה. 10 אנשים ממישרדו של החוקר הפרטי אלי דרון שמרו עליה. הליכי-הגירושין, המתנהלים בין בתי-שבע ובעלה המ' פרטס, רחמים ("גומאדי") אהרונז, אסורים לפירסום, אך פרטים מהם רלפו מפעם לפעם לעיתונות.

מותו של בנה, ברק, היכה גלים לפני שנתיים, והסעיר עוד יותר, כאשר נודע כי בעלה מאשים אותה שהבן מת מהתקף-לב אחרי שראה את אמו בזי רועות אחר. בשבוע שעבר התפרסם כי בעלה ביקש לאסור את כניסתו של החוקר הפרטי, אלי דרון, לביתה של בתי-שבע, ובית-הדין הרבני מינה את עורך-הדין משה עינבר, נציגו של גומאדי, לפקח על קיום הצו. למחרת ישבה בתי-שבע כרכנות וחיכתה לער' רדיינה, קלמן קרני, כדי שיבשר לה על ביטול המינוי. "היו עלי איומים כלילה. אני מפחדת. רחמים שולט על כל העולם מתוך הכלא" אמרה. בקשת איסור-הפירסום על תביעת-הגירושין הוגשה עליי-הבעל, שנימק אותה בכך שיש לזוג בן-קטין, והוא עול להיפגע מפירסום ההליכים. "כעת הם נזכרו לאשר איסור-הפירסום בגלל בני הקטין?" שאלה בתי-שבע

אלי דסה, העולם הזה

פרקליטים קרני ועינבר, לא בריא לדברו